

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Tip

Ik schrijf dit op vrijdagavond 4 September 1998, terwijl George Gershwin via mijn koptelefoon de Goede Tijden en Slechte Tijden van de kinderen probeert te overstemmen. 'An American in Paris'. Als korte samenvatting van mijn vakantie. Maar verder weer helemaal thuis. Links een stapel kranten die ik niet zal doornemen. En rechts Hollandse koffie. Door mijn vrouw liefdevol geserveerd.

Recht voor mij ligt de foto.

Geen vakantiefoto. En tegelijk ook weer wel. Het is een foto die in mijn ochtendblad stond, terwijl ik op vakantie was. Een beeld dat duizend columns overbodig maakt. Een plaatselijke politicus opent de geheel gerenoveerde Tip in Gilze. De foto biedt een aardig zicht op een plein dat nog helemaal niet klaar blijkt. Sterker: ze zijn er nu nog steeds aan het werk.

En op een hoekje van dat plein staat de man om wie het allemaal draait: de politicus zelf. Temidden van een handvol sombere anderen heeft hij zojuist op een of andere wijze de opening verricht. In de regen.

En ik vraag me af waarom.

Waarom wil een man een plein openen dat nog niet klaar is?

Waarom wil een man een plein openen als iedereen met vakantie is?

Hoe depressief moet je zijn om je zo eenzaam op zo'n leeg plein te laten vereeuwigen?

De foto geeft het antwoord niet. Uiteraard niet. Hij roept slechts deze vragen op. Die niet onbehoorlijk zijn, want dat zijn vragen nooit. Alleen antwoorden kunnen onbehoorlijk zijn. Zo citeerde van de week de nieuwe staatssecretaris van cultuur Oscar Wilde. En had gelijk. Als je over de cultuur wilt gaan, moet je zo nu en dan Oscar Wilde citeren.

Maar wie citeerde de eenzame politicus op de foto, toen hij de nog lang niet gerenoveerde Tip te Gilze opende? Cowboy Gerard? De foto blijft ook dit antwoord schuldig. Zodat hij alleen maar de fantasie kan prikkelen. En mijn verbeelding zegt mij dat de man aldus sprak: 'Dames en heren.' (Wat overdreven is; er is één vrouw. Meer vrouwen lenen zich niet voor zo'n geintje.) 'Ik ben niet treurig. Ik heb alleen groot medelijden met de andere mensen die zo ver bij mij vandaan zijn en al had ik een radiozender tot mijn beschikking, het zou geen nut hebben hen te zeggen wat ik denk. Ik kan hen niet begrijpen en zij mij evenmin.' Dan kijkt hij het handvol somberen één voor één zwijgend aan. 'W.F. Hermans,' voegt hij er dan eenvoudig aan toe. En het handvol somberen knikt. De Tip is geopend. En de fotograaf van mijn ochtendblad glundert. De vakantiefoto van het jaar.

En uit mijn koptelefoon klinkt 'Rhapsody in Blue'. Inderdaad, we zijn weer thuis.